

תת"ע 1844/03/24 - מדינת ישראל נגד מוחמד בקלי

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 1844-03-24 מדינת ישראל נ' בקלי
תיק חיצוני: 10252038160

לפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מוחמד בקלי

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 31.03.2024 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין. זימון נמסר לנאשם במעמד ביצוע האכיפה.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה, עבירה מיום 09.01.2024.
3. לטענת המבקש התבקש הוא לנהוג ברכב מטעם בעלת הרכב בעוד לא היה מודע לכך כי רישיון הרכב אינו בתוקף וכך, בתם לב, ביצע את המיוחס לו באישום. עוד נטען כי הדו"ח לא נמסר למבקש באמצעות הדואר וכי הופתע לגלות כי נשפט בהיעדרו.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין או פגם בחזקת המסירה כדין. נטען כי אין בטענת כפירה כדי לבסס חשש לעיוות דין.
5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו **רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)** (להלן: "עניין סאלם")).
7. לעניין אי התייצבות לדין - הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה כדין שכן הזימון נמסר לו ישירות במעמד ביצוע האכיפה ואין לו להלין אלא על עצמו, בגין אי התייצבות לדין.

8. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין.

9. למעלה מן הצורך יוער כי בין אם התבקש המבקש לנהוג ברכב ובין אם לאו (יצוין כי לא נטען כי מדובר בנסיעה חריגה או נסיעת חירום), חלה עליו כנהג חובת אחריות לנהוג ברכב תקין אשר לגביו ניתנו מלוא אישורי והיתרי הרישוי כחוק. המבקש לא טרח לבחון את תוקפו של רישיון הרכב, פעולה בסיסית, ומכאן אחריותו כנהג בפועל ברכב שאינו מורשה כדין.

10. יצוין כי מידת העונש שהוטל על המבקש הינה מידתית ואף מקלה.

11. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"ד, 01 יוני 2024, בהעדר הצדדים.